

Μια άκρως «κουφή» μέρα

Προσωπική ιστορία για μια εμπειρία

Αγγελόπουλος Νικόλαος



Έντεκα του Νοέμβρη. Μια ακόμα παγερή και συνηθισμένη μέρα, ενός ακόμη συνηθισμένου, παγερού, γκριζου χειμώνα για τον Μηνά. Πριν λίγες μέρες, στα τριακοστά πέμπτα του γενέθλια, δεν συνέβη τίποτα εξαιρετικό. Το ίδιο και σήμερα, στην ονομαστική του γιορτή, θα κάνει τη συνήθη διαδρομή: σπίτι - δουλειά - σπίτι. Από το πατρικό του, στο ορεινό χωριό Πόθος της επαρχίας Ολυμπίας, προς τη διπλανή κωμόπολη, και πάλι πίσω. Απόφοιτος μουσικών σπουδών και ηχοληψίας, υπάλληλος όμως τα τελευταία χρόνια, ελέω κρίσης, σε κατάσταση με ακουστικά... βαρηκοΐας! Οι φίλοι του στην Αθήνα, πιστοί στη μουσική, όπως κι όπου μπορούν. Σε στούντιο, συναυλιακούς χώρους, μπαρ. Κι αυτός στο ήσυχο χωριό του και στα ιδιόρρυθμα ακουστικά του...

Το κρύο, λοιπόν, πρωινό της γιορτής του, σηκώθηκε με βαριά καρδιά, έφαγε κάτι βιαστικά, μπήκε στο αμάξι για τη γνωστή διαδρομή αλλά... το αμάξι δεν έπαιρνε μπρος. Προσπάθησε ξανά και ξανά, χωρίς αποτέλεσμα. Να το έφτιαχνε άμεσα; Αδύνατο. Να έπαιρνε ταξί, αστεία σκέψη. Πού να βρεθεί ταξί σε ένα χωριό πενήντα επτά κατοίκων; Ο πατέρας του έλειπε, το λεωφορείο είχε περάσει από τα χαράματα.. Μία λύση έμενε. Να βγει στον κεντρικό δρόμο με την ελπίδα να περάσει διερχόμενο αυτοκίνητο που να πηγαίνει στην πόλη.

Για ένα ολόκληρο παγερό δεκάλεπτο περιμένει στο δρόμο και δεν έχει φανεί ούτε... τσακάλι. Στα επόμενα λεπτά, κοκαλωμένος απ' το κρύο και συγχρόνως φουντωμένος

απ' το άγχος να φτάσει στην ώρα του, θα δει να περνούν τρία αυτοκίνητα. Το ένα γεμάτο, το άλλο προς αντίθετη κατεύθυνση, το τρίτο με ιλιγγιώδη ταχύτητα. Έχει ήδη στείλει μήνυμα στο αφεντικό του ότι θα αργήσει και ακριβώς τη στιγμή που έχει πια απελπιστεί - το κινητό του έδειχνε 9 παρά τέταρτο- εμφανίζεται επιτέλους ένα αυτοκίνητο. Για την ακρίβεια ένα πολύχρωμο βαν, που οδηγούσε ένας περίεργος τύπος με μακριά γενειάδα και μεξικάνικο καπέλο. Του κάνει νόημα να βιαστεί. Ο Μηνάς προς στιγμήν διστάζει αλλά δεν έχει άλλη επιλογή. Ανοίγει την πίσω πόρτα και επιβιβάζεται στο... magic bus.

Νέα κυρίως αγόρια και κορίτσια, αλλά και κάποιοι μεγαλύτεροι, όλοι κι όλες από διαφορετικές χώρες του κόσμου, παίζουν ο καθένας από ένα μουσικό όργανο, ωστόσο συντονισμένα και καθηλωτικά. Την αρχική του έκπληξη διαδέχεται πραγματικό σοκ. Μόλις έχει βουλευτεί στη θέση του, όταν αντιλαμβάνεται ότι η μελωδία που ακούγεται είναι από ελληνικό τραγούδι και μάλιστα από τον αγαπημένο του δίσκο, εκείνον που τον έκανε ήδη από μαθητή να θέλει να αφοσιωθεί στη μουσική. «Χωρίον ο Πόθος» λεγόταν ο δίσκος που ο Μάνος Χατζιδάκις πριν κάμποσα χρόνια είχε εμπνευστεί από το χωριό του. Στον Μηνά τον είχε δωρίσει ένας γείτονας, φίλος του συνθέτη. Είχε βρει έκτοτε μια παράδοση αλλά ικανοποιητική απάντηση στην απορία που είχε πάντα για την ονομασία του χωριού του. Ο μόνος λόγος για τον οποίο ένα τόσο απομονωμένο και γκρίζο μέρος ονομάζεται «πόθος», είναι για να εμπνεύσει κάποτε έναν Χατζιδάκι.

Κι όση ώρα το ξανθό κορίτσι με την αισθαντική χροιά τραγουδούσε σε σπαστά ελληνικά «Τίναξα απ' τον ώμο μου την απελπισία, χάραξα το δρόμο μου στην κακοτοπιά...», ο Μηνάς έφερε στο μυαλό του ένα άλλο ξανθό κορίτσι, στο οποίο εκείνος πριν λίγα χρόνια είχε αφιερώσει το ίδιο τραγούδι. Τι να κάνει τώρα; Να συνεχίζει να παίζει βιολί ή να «βούλιαξε στο μεγάλο βάλτο», όπως αυτός τόσα χρόνια; Έκλεισε τα μάτια του και τραγούδησε μαζί με την άγνωστη κοπέλα και τους φίλους της «για τη νύχτα μίλα μου, το λυχνάρι πάρτο, σαν τη Φιλομήλα μου δε θα βρω καμιά». Χωρίς να το αντιληφθεί, κρατούσε ήδη στα χέρια του μια κιθάρα και στα υπόλοιπα σαράντα λεπτά που κράτησε η διαδρομή μέχρι τον προορισμό του, συμμετείχε σε ένα μυστηριακό μουσικό ταξίδι. Δε χρειάστηκαν συστάσεις ούτε εκμυστηρεύσεις παρά μόνο η ζεστασιά των βλεμμάτων και ο κοινός κώδικας που μοιράζονται όσοι ποθούν να παίζουν μουσική.

Εννιά και μισή, με ένα πλατύ χαμόγελο στο πρόσωπο και στο χέρι ακόμη την κιθάρα, δώρο για τη γιορτή του, ο Μηνάς κατέβηκε από το μαγικό βαν. Η αναγκαστική προσγείωση στην πραγματικότητα ήρθε μπροστά στη δουλειά του, όταν αντίκρισε το αυστηρό βλέμμα του αφεντικού του. Πριν κάνει την κίνηση να ανοίξει την πόρτα, τον προλαβαίνει ένας συμπαθητικός παππούς φωνάζοντας δυνατά: «Μηνά, πού είσαι παλικάρι μου τόση ώρα; Σε χρειάζομαι. Ή το ακουστικό που μου έδωσες χάλασε ή φοβάμαι... ότι έχω κουφαθεί...» Ο Μηνάς παρέμεινε για λίγο ακίνητος, κι ύστερα με

ένα τρανταχτό γέλιο άνοιξε την πόρτα. Ο ηλικιωμένος επέμενε πιο δυνατά: «Μηνά μ' ακούς; Σου λέω, κουφάθηκα!» Κι ο Μηνάς απαντά χαμηλόφωνα: «Εγώ να δεις...»